

[Stein.]

over for Banker og Sparekasser. Selvfølgelig kan man gøre det, og de facto har man gjort det. Nej, det, der er det afgørende, er, at jeg dengang hævdede, at man vilde naa længere ad den frie Rentesænkning Vej, gennem fri Overenskomst med Banker og Sparekasser; og jeg gjorde gældende, at man ad Overenskomstens Vej praktisk talt kunde have naaet ganske det samme som det, man partout vilde naa gennem en Tvangsforanstaltning. I øvrigt gjorde jeg gældende, at det, at man lægger et legalt Baand paa Renten, kan i kommende Situationer virke til at skabe højst uheldige Forhold. At vi ikke har været i en Situation — uheldigvis, kan man sige —, hvor der stilles Krav til Aktiviteten her i Landet og til en større Udfoldelse af Bankvirksomhed, er maaske Aarsagen til, at man ikke til Dato har mærket noget til de Ulemper, som det altid medfører at have en lovbunden Rente.

Med Hensyn til Resultaterne kan jeg ikke sige andet, end at efter min Opfattelse er den højtærede Minister uhyre beskeden i sine Krav til de Resultater, som denne Rentesænkning skal have givet. Naturligvis har den virket til, ligesom den frivillige Rentesænkning vilde have gjort det, at der her og dér er sket en Rentesænkning, som er kommet Forretningstilværet til gode, men den har paa andre Maader virket uheldigt. Hele Ordningen har virket uheldigt i den Retning, at man fra Bankernes Side er blevet endnu mere agtpaagivende og endnu mere tilbageholdende med Laangivning, end man vilde være under andre Forhold.

Den højtærede Minister mente, at jeg havde gjort mig skyldig i en Modsigelse; jeg havde modsagt mig selv ved først at gaa imod den tvungne Rentesænkning og bagefter sige, at man havde forsømt en god Lejlighed til at fremme Konverteringen i det forløbne Aar. Men det er ikke rigtigt. Det, jeg talte om, var Fonden, det Instrument, man havde i Hænde gennem Krisefonden, som man ikke turde anvende, og som man ikke satte ind i det rette Øjeblik. Jeg gjorde mig under Foraarsforhandlingerne netop til Talsmand for, at man skulde begrænse Krisefondens Opgave til Konverteringen, eller i alt væsentligt til Konverteringen. Det fandt allerede Udtryk i den Betænkning, som vi afgav i dette høje Ting, og vi satte netop ind paa dette, fordi vi mente, at hvis Regeringen virkelig vilde anvende Fonden efter sit Formaal, var der en Mulighed for at fremme Konverteringen ad denne Vej. Derfor gjorde jeg gældende, da jeg havde Ordet før, at

man fra Regeringens Side havde undladt at benytte den Udvej, man havde. Og jeg gjorde yderligere gældende, at Forholdene laa saa uhyre gunstigt for Konverteringsbestrebelse, at man blot havde behøvet at gøre den ene Ting: at lukke for de 4½ og de 5 pCt.s Obligationsserier for at opnaa den yderligere Kursstigning, som skulde til, for at man uden større Indsats havde kunnet gennemføre Konverteringen og allerede nu have set Resultater.

Maa jeg endelig sige til den højtærede Minister, at det er jo rigtigt, at de 5 pCt.s Serier kun omfatter Landbrugsobligationerne, men der er dog en enkelt Undtagelse, nemlig den industrielle Kreditforening, som netop laaner i Byerne, og som jo ifølge det foreliggende Lovforslag har Adgang til vedblivende at opretholde 4½ pCt.s Serier, men hvor man jo meget vel kan tænke sig, at de ogsaa kan ønske at komme ned paa 4 pCt., hvis Mulighederne derfor er til Stæde. Under alle Omstændigheder er der den anden Mulighed: at man kan strække Skalaen nedetter, fra 4½ til 4 og fra 4 til 3½. Det ligger jo inden for Lovens Ramme, og saa er der tilsyneladende ikke noget i Vejen for, at man, hvis det skulde være, kunde tage Afgiften to Gange.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Til den ærede Ordfører for Venstre (Stensballe) vil jeg gerne sige, at Spørgsmaalet om, hvilken Vej man skulde gaa ved Konverteringen, og hvilken man fra Venstres Side ønskede, er der i og for sig ingen Grund til at diskutere videre, fordi det ligger aabent i Kraft deraf, at Venstre kun har forlangt een Vej fulgt, nemlig den Vej, der hedder Opkøb af Obligationer. Det var Vejen, sagde Venstre. Men Opkøb af Obligationer som det eneste Mittel til Konvertering er Vejen over Pari. Det var Venstres Ønske, og det var det, jeg modsatte mig. Jeg er glad for, at det er lykkedes endelig at komme til et Forslag, hvor man begynder fra den Ende, hvor der erhvervsmæssigt set er mest Grund dertil.

At det ærede Medlem skulde have fundet Raadvildhed i Regeringen, maa være Udtryk for, at det ærede Medlems Dømmekraft ikke har været i Orden den Dag, det ærede Medlem har talt med Medlemmer af Regeringen; det har jeg aldrig mødt i de snart 5 Aar, jeg har siddet i denne Regering. Jeg maa maaske føje til, at det er ikke mig bekendt, at Venstres Repræsentanter i det paagældende Møde stillede Krav om, at nu skulde Opkøb af Obligationer begynde (Afbrydelse af Stensballe). Nej, det fandt